

Вързан там. Момчето ходело на лов, носело зайци, Всичко... Момчето готвело.

Отишло сега по стаите, отворило. Най-накрая Влезнало в четиридесет и първата стая. Влезнало там и Видяло Вързания арап. Рекло на сестра си:

– Чуй, обичам те, ама като минаваш по стаите, в четиридесет и първата не влизай.

То отишло на лов, а тя отворила всички стаи. Добре, ама отворила 41-та и видяла арапина. Залюбила го веднага, арапина.

Момчето носело ядене, тя хранела и арапина. Днеска-утре, днеска-утре, арапинът станал здрав. Момчето започнало да ходи при него. Момчето не се и досещало какво става.

– Давай да убием брат ми! – рекла. – Ще си останем само двамата! И рекла още:

– Слушай! Ще играя с него на пръстен. Ако загубя, той ще ми изкара очите, ако спечеля, аз ще му ги извадя.

Играли и тя спечелила играта. Извадила му очите. Прибрала ги в пазвата си, като го ослепила. Момчето имало кон там. Качила брат си на коня, натирила коня. Арапинът излезнал от там. Тя му изкарала очите. Конят го отвел.

Вървял колкото вървял, и стигнал до една жена. Конят се разцвил. Излезнала една бабичка.

– А! Какво си направил, синко! Какво насам? Ела, ела! Влез!

Момчето Влезнало и рекло:

– Сестра ми взе арапина. Тя ме подреди така.

Подела старицата:

– Ми, къде ти са очите?

– Сестра ми ги прибра.

Взела старицата малко вода, намазала го и момчето прогледнало.

– Ей, значи сестра ми ми е изкарала очите?

– Сестра ти ти ги е изкарала.

Минали години. Момчето взело един ден, че излезнало да се поразходи. Видяло един Дервиш баба.

– Дервиш баба, ела тук!

– Какво, бе?

– Давай ми дрехите си!

– Бе, как ще ти дам дрехите си?

– Давай ми ги, за да не ти взема главата!